2. Begrebet sæt, jfr. den almindelige tariferingsbestemmelse 3 b) vedrørende nomenklaturen i den fælles toldtarif, forudsætter, at varerne med henblik på salg indbyrdes er så snævert forbundne, at de ikke blot frembydes sammen til toldbehandling, men at de ligeledes i de forskellige handelsled, navnlig detailsalgsleddet, sædvanligvis udbydes som et hele i en fælles emballage for at dække et behov eller udføre en særlig funktion.

   Yderligere finder den almindelige tariferingsbestemmelse 3 b) kun anvendelse, når henførsel under to eller flere positioner kan komme på tale, og når tariferingen ikke kan ske i medfør af bestemmelse 3 a), dvs. når den ikke kan ske under en position med mere specificeret varebeskrivelse, som skal foretrækkes for positioner med mere almindelig varebeskrivelse.

3. En kombineret radiomodtager, pladespiller og kassettebåndoptager, som frembydes til toldbehandling sammen med to højttalere, der er bestemt til anvendelse sammen med trekombinationen, er en vare i sæt, der henhører under pos. 85.15 i den fælles toldtarif, såfremt varerne frembydes i en fælles emballage og udbydes til salg under ét for at dække et bestemt behov.

FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT MARCO DARMON

fremsat den 26. september 1985 *

Høje Domstol.

1. I slutningen af 1978 toldbehandlede et tysk toldsted (Zollamt) et parti varer indført fra Japan af selskabet Telefunken. Det drejede sig om trekombinationer bestående af radiomodtager, pladespiller og kassettebåndoptager; hver trekombination var pakket i en karton med to højttalere og var beskrevet således på den japanske leverandørs faktura:

»Telefunken Music Center 3022 BF, ... complete with two speaker boxes...«.

Ifølge en brochure, som rettede sig til forbrugerne, blev den enkelte trekombination tilbudt med »to højttalere, der passer optimalt hertil«.

Zollamt henførte varerne, herunder højttalerne, under pos. 85.15 A III i den fælles toldtarif (herefter benævnt FTT), som omfatter:

»A) Sendere og modtagere til radiotelegrafi og radiotelefoni; sendere og modtagere til radiofoni og fjernsyn (herunder modtagere kombineret med lydoptagere eller lydgengivere) samt fjernsynskameraer: ...

* Oversat fra fransk.

III. Modtagere, også kombineret med lydoptagere eller lydgengivere.

...«,

varer under den position var belagt med en autonom told på 22% og en bundet told på 14%.

Telefunken bestred denne tarifering, for så vidt den omfattede højttalerne. Selskabet anmodede om, at de blev henført under FTT's pos. 85.14, der lyder således:

»85.14. Mikrofoner og stativer dertil; højttalere; elektriske lavfrekvensforstærkere«,

som var belagt med en autonomtold på 18% og en bundet told på 7%.

Da Finanzgericht gav Telefunken medhold, indgav Hauptzollamt, Hannover revisionsanke. Forbundsministeren indtrådte som intervenient i sagen til støtte for Hauptzollamt. Bundesfinanzhof rejste spørgsmålet, om begrebet »funktionel enhed« i den i de forklarende bemærkninger til TSR-nomentaturen anvendte betydning kunne anvendes til afgørelse af sagen, og om Domstolen allerede i tidligere domme havde taget stilling til dette spørgsmål.

Da Bundesfinanzhof imidlertid fandt, at det ikke i tidligere præjudicielle sager havde været muligt for Domstolen at tage stilling til begrebet »funktionel enhed« på grundlag af FTT's retsanordnende indhold, men kun i relation til de forklarende bemærkninger til TSR-nomentaturen, har Bundesfinanzhof forelagt følgende præjudicielle spørgsmål:

»Skal den fælles toldtarif fortolkes således, at en kombineret radiomodtager, pladespiller og kassettebåndoptager, som frembydes til toldbehandling sammen med to højttalere, der er bestemt til anvendelse sammen med trekombinationen, falder ind under pos. 85.15 i den fælles toldtarif som én vare?«

2. Foruden Telefunken og Kommissionen har den italienske og den franske regering afgivet indlæg i sagen.

Det er tilsyneladende ubestridt, at de omhandlede varer, som anført af den forelæggende ret, ikke skal tariferes under ét, alene fordi de sammen er frembudt til toldbehandling. En særskilt tarifering er kun udelukket, såfremt det fremgår af FTT, at trekombinationen og højttalerne i tariferingsmæssig henseende skal behandles under ét, betragtes som *én* vare og derfor kun kan henføres under én position.

Der er fremkommet tre forskellig forslag til afgørelse af sagen.

Ifølge Telefunken og den italienske regering bør varerne tariferes særskilt, trekombinationen under FTT's pos. 85.15 og højttalerne under pos. 85.14.

Telefunken har henvist til udviklingen inden for den moderne elektro-tekniske sektor, hvor der er sket betydelige fremskridt på det modultekniske område, således at modulerne efterhånden er blevet selvstændige varer i FTT's forstand. Højttalere, som ikke er indbygget, bør derfor, ifølge Telefunken, ikke kunne anses for bestanddele af en trekombination, når de ikke udfører en enkelt funktion, men kan anvendes med andre apparater.

Den italienske regering har navnlig anført, at højttalerne ikke udgør bestanddele af trekombinationerne, og at de kan anvendes med andre apparater af forskellig art, hvorfor begrebet »funktionel enhed« ikke kan anvendes.

Heroverfor har den franske regering gjort gældende, at varerne må anses for et sæt, og at der derfor ikke er grund til at anvende det af den forelæggende ret nævnte begreb »funktionel enhed«. Regeringen har henvist til den almindelige tariferingsbestemmelse A 3 b) vedrørende nomenklaturen i den fælles toldtarif; bestemmelsen vedrører tarifering af varer i sæt. Den lyder således:

»Skønnes den foran under a) nævnte regel ikke tilstrækkelig vejledende ved tariferingen af blandinger og sammensatte varer, bestående af forskellige materialer eller forskellige bestanddele samt varer i sæt, tariferes de pågældende varer, som om de bestod af det materiale eller den bestanddel, der er karaktergivende, for så vidt udøvelsen af et skøn herover forekommer mulign.«

Den franske regering har udledt heraf, at da trekombinationen er karaktergivende for hele sættet, skal den i sin helhed henføres under pos. 85.15 A III.

Kommissionen har anført, at varer, som frembydes under ét til toldbehandling, og som markedsføres samlet, må anses for en funktionel enhed, jfr. de forklarende bemærkninger til TSR-nomentaturen vedrørende bestemmelse 3 i FTT's afsnit XVI.

Bestemmelse 3 lyder således:

»Når andet ikke er bestemt, tariferes kombinerede maskiner, der består af to eller flere maskiner, der er sammenbygget til en enhed, samt maskiner, der er indrettet til at udføre flere funktioner (komplementære eller alternative), efter den pågældende kombinations eller maskines hovedfunktion.«

De pågældende forklarende bemærkninger bestemmer, at

»... bestemmelse 3 [ikke] anvendes... i tilfælde, hvor maskiner, apparater eller redskaber består af særskilte komponenter, der er bestemt til at arbejde sammen og udføre en klart defineret enkeltfunktion, som er beskrevet i en position i kap. 84 eller, oftere, i kap. 85. I sådanne tilfælde tariferes hele maskinen m.v. i den position, hvor den pågældende arbejdsfunktion er beskrevet, uanset om de enkelte komponenter er sammenbyggede eller af praktiske eller andre grunde foreligger som særskilte enheder, som blot skal forbindes med ...elektriske ledninger.«

Ifølge Kommissionen skal begrebet funktionel enhed kunne anvendes ved fortolkningen af en position under kapitelerne 84 og 85. Det skal dog anvendes restriktivt, da det defineres snævert i ovennævnte forklarende bemærkning. Højttalerne har udelukkende til formål at sikre, at impulserne fra en af trekombinationens bestanddele gøres hørlige, og hele sættets *enkeltfunktion* er at gengive lyden fra en modtager (radio) kombineret med en kassettebåndoptager og en pladespiller. Alle de omhandlede varer skal således ifølge Kommission henføres under FTT's pos. 85.15 A III. Det forhold, at enhedens enkelte bestanddele ligeledes kan fungere sammen med et andet apparat, er uden betydning, for så vidt bestanddelene ikke kan anvendes til et andet formål beskrevet under en anden position, og for så vidt de frembydes til toldbehandling under ét.

Kommissionen har under den mundtlige forhandling understreget, at hvis højttalerne ikke var indført sammen med trekombinationen, men særskilt som tilbehør til denne, ville der ifølge Kommissionen være tale om en funktionel enhed. Den tilføjede, at

såfremt Domstolen måtte finde, at der ikke er tale om en funktionel enhed, ville den anbefale, at det statueres, at den almindelige tariferingsbestemmelse A 3 b) finder anvendelse som foreslået af den franske regering. Begrebet sæt er lidt videre end begrebet funktionel enhed og i overensstemmelse med nødvendigheden af at samle varerne for at dække et bestemt behov eller udføre en bestemt funktion.

3. De mange forskellige forslag viser, hvor vanskeligt det er at vælge den rigtige løsning. For at træffe afgørelse i sagen må Domstolen fastlægge retsgrundlaget og anvendelsesområdet for begrebet funktionel enhed.

Den forelæggende ret har nemlig bemærket, at det er nødvendigt at få belyst dette begreb, som der ganske vist henvises til i enkelte af de forklarende bemærkninger til TSR-nomenklaturen, idet det imidlertid må fastslås, om begrebet er udledt af FTT, »der alene udgør den retsnorm, der er undergivet retslig prøvelse«.

Jeg mener, at Domstolens dom af 9. februar 1984 i Metro-sagen (60/83, Sml. s. 671) indeholder et svar på dette første spørgsmål. I besvarelse af et spørgsmål vedrørende anvendelsen af begrebet »funktionel enhed« på en vare henhørende under kapitel 84 i FTT (kasseapparat) henviste Domstolen uden forbehold til de forklarende bemærkninger til TSR-nomenklaturen, navnlig bemærkningerne vedrørende bestemmelse 3 i afsnit XVI, og fastslog

»... at formålet med de forklarende bemærkninger er at gøre det muligt at henføre maskiner og apparater, som består af forskellige komponenter, der henhører under flere positioner, under én bestemt position, når komponenterne tilsammen er bestemt til at udføre den klart definerede enkeltfunktion, som er beskrevet i den pågældende position«.

Domstolen anerkendte således stiltiende, men uundgåeligt, de forklarende bemærkningers retsanordnende værdi. Efter min opfattelse bør der ikke rejses tvivl om denne fortolkning, som ingen af parterne har bestridt. Hvad kan der så udledes heraf? I den foreliggende sag er der hverken tale om en kombination af maskiner, jfr. bestemmelse 3 i afsnit XVI, som forudsætter en samling af dele, eller et antal dele, jfr. samme afsnit bestemmelse 2 b). Vi står her over for et særligt tilfælde, som ikke udtrykkeligt er forudset i FTT, som udgør den fællesskabsretlige retsnorm. Følgelig må de forklarende bemærkninger ifølge Domstolens faste praksis anses for et gyldigt redskab til fortolkning af FTT.

Der kan gives Kommissionen medhold i, at begrebet funktionel enhed indirekte kan anvendes i forbindelse med en række af de almindelige tariferingsbestemmelser og med de indledende bestemmelser i afsnit XVI. Det gælder den almindelige tariferingsbestemmelse A 2 a) og bestemmelse 3 i afsnit XVI. Yderligere er det netop på grundlag af de forklarende bemærkninger, som således anerkendes som vejledende, at Domstolen har anerkendt begrebet funktionel enhed.

For så vidt angår begrebets anvendelsesområde, har Kommissionen med rette fremhævet, at der må anlægges en restriktiv fortolkning netop for at undgå, at der sker en uberettiget udvidelse af en positions anvendelsesområde i forhold til andre positioners. Således må ovennævnte Metro-dom i øvrigt forstås. Domstolen fastslog, at når en bestanddel af det produkt, som skal tariferes, kan »anvendes uafhængigt af de andre bestanddele og til andre funktioner end dem, som alle bestanddelene kan udføre i fællesskab« (præmis 9, ss. 680 og 681), finder de forklarende bemærkninger til

TSR-nomenklaturen, som danner grundlaget for dette begreb, ikke anvendelse.

Tilsyneladende fraviger Kommissionen imidlertid denne tariferings bestemmelse, idet den har hævdet, at den funktion, som fastlægges i pos. 85.15 A III er den funktion, der udføres af »modtagere, også kombineret med lydoptagere eller lydgengivere«, idet Kommissionen har anført, at trekombinationen ikke er komplet uden højttalerne.

Hvis man ser nærmere på positionen, må det nemlig nødvendigvis fastslås, at det for eksempel er muligt, selv uden højttalere, at opfange en bestemt udsendelse og optage den (det er tilstrækkeligt at kende senderens frekvens). Funktionen er således at *modtage* en udsendelse. Højttalerne medvirker imidlertid ikke ved modtagelsen. De har en særlig uafhængig funktion, som består i at gøre udsendelsen hørbar, medens det væsentlige karakteristika ved pos. 85.15 A III er modtagelsen, som kan foretages uafhængigt af aflytningen.

Som det fremgår af det anførte, mener jeg ikke, at begrebet funktionel enhed kan anvendes på den foreliggende sag, og at det af Bundesfinanzhof forelagte spørgsmål derfor bør besvares benægtende.

4. For så vidt angår en eventuel anvendelse af den almindelige tariferingsbestemmelse A 3 b), bemærkes, at den ikke er omfattet af den forelæggende rets anmodning om en fortolkningsafgørelse. Det skal dog tilføjes, at selv om det anerkendes, at der er tale om varer i sæt, indeholder bestemmelsen en udtrykkelig løsning. Varer i sæt kan kun tariferes, som om de bestod af den bestanddel, der er karaktergivende, såfremt det ikke er muligt at tarifere dem efter den almindelige tariferingsbestemmelse A 3 a), hvorefter »en position med mere specificeret varebeskrivelse skal foretrækkes for positioner med mere almindelig varebeskrivelse«. Højttalerne er imidlertid udtrykkeligt omfattet af en position med en mere specificeret varebeskivelse.

5. Sammenfattende skal jeg foreslå, at Bundesfinanzhofs spørgsmål besvares således:

— Et sæt varer, som på indførselstidspunktet består af flere bestanddele pakket i samme emballage, nemlig på den ene side en kombineret radiomodtager, pladespiller og kassettebåndoptager og på den anden side to særskilte højttalere, kan ikke anses for en funktionel enhed og derfor heller ikke som en enkelt vare i form af en modtager kombineret med en lydoptager eller en lydgengiver, som udelukkende henhører under pos. 85.15 A III i FTT.